

Kedves Testvérek!

Amiről Jézus a hegyi beszédnek most olvasott a szakaszában beszél, egyértelműen és nyilvánvalóan fölülmúlja mindazt, amire általában Istennel kapcsolatban szoktunk gondolni vagy utalni. Az ember Istennel való kapcsolatának, viselkedésnek fölülmulásáról van szó. Amire egyébként azt mondhatnánk, hogy értékes lehet számunkra és irányadó. Éppenséggel valami, amit természetesnek tarthatunk, jogosnak, igazságosnak, itt a jónak fölülmulásáról van szó. Jézus, így szólítja meg a tanítványait: „Nektek, akik engem hallgattok, azt mondom.” Van ebben valami nagyon hangsúlyos, hogy „Nektek, mert ti a tanítványaim vagytok, akik engem hallgattok.” Nem a cselekvésre szeretné a hangsúlyt fektetni. Jézus új irányt szab a gondolatainak, hogy kik vagyunk. A létezésünkhöz szeretné kapcsolni a gondolatainkat, nem pedig a cselekvésünkhöz. Hiszen Jézus is így jár el: „Tanítványaim vagytok, Nektek, azt mondom, mert ti engem hallgattok...” A szöveg közepe felé, a második harmadában megjelenik ez a gyönyörű utalás: „...mert ha így jártok el, akkor világos lesz és megvalósul, hogy a Magasságbelinek vagytok a fiai”. Ezért többek vagyok, mint egyszerűen csak közönség, Jézus közönsége, vagy valaki, aki csak úgy érdeklődik vagy nyitott.

Arról van itt szó, hogy a keresztény ember hogyan cselekedjen, hogy a keresztény ember milyen szemlélettel éljen. Ha valaki csak idáig jut, hogy „a keresztény ember így csinálja, így kellene csinálnia”, ez nem eléggé mozgat meg bennünket. Egészen más, amikor meghallgatom azt az evangéliumi szakaszt, és azt mondom, énnekem így volna érdemes csinálni. Mert én Jézus hallgatója vagyok, mert énnekem azt mondja Jézus, hogy „te vagy az én tanítványom vagy, hogy ezért neked azt mondom, hogy...” Sokkal több a szabadságunk, a lehetőségünk, mint hogy helyzetekre állandóan csak válaszokat adjunk. Itt a személyes, de tevékeny és ötletes szabad Krisztusi cselekvés lehetőségei nyílnak ki a számunkra.

Ki az, aki erre képes? Akinek érett keresztény személyisége van. Azért tartom szépnek ezt a kifejezést, hogy érett keresztény személyiség, sokkal valósabbá válik mindaz, amiről Jézus beszél. Az éretlen gyümölcs kemény? Az kemény, ízetlen, eltörik benne a fogunk. Az érett gyümölcs az pont olyan, hogy úgy finom, és ízletes, és még finom az illata is, jó is az íze, nem kemény. Ezért az érett keresztény személyiséggel rendelkező személyek számára sokkal valósabbá lesz az, amiről Jézus beszél, mint azok számára, akik nem vállalják fel személyiségüket, mert éretlenek, olyan értelemben éretlen, hogy nem képesek dönteni. Nemde az a tapasztalatunk, hogy az érett személyeket nagyon is jellemez valamiféle következetesség, világosság, egyértelműség és tisztaság, és mégis van bennük valami nagyon emberi, amihez szívesen kerülünk közel. Két rövid történettel szemléltetném.

Olyan felejthetetlen nekem, egy férfi és egy nő kapcsolata, és az történik, hogy a férfi egy nagyon tehetséges valaki, és persze a feleség is. De a férfinak valahogy úgy beindul a karrierje. Ahogy ezt szokták mondani, úgy megy föl-föl, és közben születnek a gyerekek, és az asszony otthon van, és ez így megy huszonvalahány éven keresztül, mert sok gyerekük van. A férfi közben még feljebb jut, most az egyszerűség kedvéért beszélek erről így, hát az asszony meg otthon neveli a gyermekeket. Amikor aztán a gyerekek már elég nagyok, az asszony is komolyabb munkavállalóvá válik. A férfi már hatvanhoz közel van, és az asszony ötvenen túl van, és valahogy pont úgy adja az élet, hogy a férfinak fölajánlják, hogy legyen miniszter, a nőnek meg fölajánlják, hogy legyen osztályvezető. Leülnek ketten megbeszélni, hogy ez hogyan legyen, ki ad, és ki kap. A férfi a következőt mondja a feleségének: „Huszonöt éven keresztül, amíg te itthon voltál a mi gyerekeinkkel, te sokkal többet tettél bele ebbe a közösbe, a családi közösbe, mint én. Akkor is, hogyha én nem csak magamért dolgoztam. Úgyhogy szerintem rajtad a sor, hogy vállald el te, mert ez neked egy nagy öröm, és az életed ezen a területen is kifutja magát. És énnekem jó lesz úgy, ahogy vagyok, huszonöt évig volt az

egyensúly úgy, hogy én kaptam a többet, most akkor te kapjál.” A feleség azt mondja: „Egyetértetek veled abban, hogy mind a ketten nem vállalhatjuk el, mert akkor a kapcsolatunk kárt fog szenvedni, mert akkor te is többet fogsz dolgozni, és én is, de nekünk a kapcsolat sokkal fontosabb. Azzal, hogy te azt mondtad, hogy inkább én, mint te, most a lehető legjobb érzésekkel tudom mondani neked, hogy inkább te., Mind a kettő érett személyiség.

Kínában volt egy földrengés, és a földrengésben nagyon sokan meghaltak. Ott volt történetesen egy osztályterem, és ott, az osztályteremnél olyan módon dőlt össze ez a nagy, hatalmas vasbeton szerkezet, hogy sátorszerűen a falak, és ott, a falak alatt egy csomó gyerek túlélte. De ezt nem lehetett tudni. Igen ám, de volt egy kis fiúcska, és ez a kis fiúcska nem volt ott, az iskolának ezen a részén, ahol ott tönkrement az épület, és ő szólt a felnőtteknek, meg akik jöttek, és ott, a hatalmas zűrzavarban kérte őket, a mentőcsapatokat, hogy itt ássanak, és itt és itt, azért, mert itt vannak az ő osztálytársai. Ténylegesen így történt, hogy egy-két napba tellett, míg eljutottak azokhoz a gyerekekhez, és kiderült, hogy egy csomóan ott életben vannak. Ott egyébként Kínában egy kis nemzeti hős lett ebből a fiúcskából. Kérdezte őt a riporter: Hogy volt neked lelkieződ ehhez, hogy még te, kicsi fiúként, nem hazaszaladtál, hogy „Apa, anya!”, hanem még te ott mondtad, hogy „Gyerünk, gyerünk!”? A kicsi fiú a következőt válaszolta: „Hogyhogy, hogy? Én voltam a hetes. Nekünk azt mondták év elején, hogy a hetes egy héten keresztül törődik az osztálytársaival. Arról nem volt szó, hogy földrengés esetén ez nem lenne. Én voltam a hetes.”

Mindkét történet teljes értékű embereket jelent, még ha nem is egy korhatárban vannak. Nekünk is döntenünk kell, hogy jók legyünk, de legalább az életünket nullára kell kihozni. Mintha lenne bennünk egy ilyen gondolat, hogy adok is, kapok is, az ember az életet kihozta nullára, akkor tulajdonképpen ez egy tisztességes, becsületes élet volt. Keresztény emberként eldönthetjük, hogy mi az életünket többre szeretnénk kihozni, mint nullára. Tehát akkor abba bele fog férni, hogy én többet, vagy akár jóval többet adjak, mint amit kérek vagy kapok.

Többet jelent Isten irántam való jósa, mint az embertársaim esetleg irántam való rosszasa. Többet jelent nekem a Jézussal való kapcsolat, mint a te gyarlóságod; nekem ez fontosabb és több. Ezért én a helyzetekben, a Jézussal való kapcsolat alapján igyekszem válaszolni, nem pedig pusztán csak az alapján, hogy te mit és hogyan bántál velem. Ezért azt is mondhatnám, hogy amikor Jézussal megtörténik az, ami megtörténik, az ember nem szeret vesztes lenni, az ember győztes szeret lenni, és az a kérdés, hogy szerintünk Jézus vesztes-e, vagy győztes? Mert ha ott igazán, valahol a zsigereink mélyén azt gondoljuk, hogy Jézus vesztes volt, akkor nem tudom, hogyan fog kibontakozni az evangélium általunk. Akkor viszont az a kérdés, ha Jézust elítélhették, és bántalmazhatták, és igazságtalanul, és megölhetik, hogyan gondoljuk mi Jézust győztesnek?

Olyan szép a szentírás szava, azt mondja: van a régi ember, meg az új. Van a krisztusi, a földi ember, meg a mennyei – ezt hallottuk a szentleckében. Azért tartom ezt gyönyörűnek, mert mind a két kifejezésben, hogy a régi ember meg az új, a földi ember meg a mennyei, nem annyira valamiféle erkölcsi megközelítésként jelenik meg. Az ember fölfedezheti magában ezt, amire a szentírás így hivatkozik, hogy a mennyei ember az új ember.

Nekem többet jelent bennem a Szentlélek hangja, ami a lelkemben szól. Nem becsülöm le a többi hangot, meg is tudom ezeket érteni, de a legtöbb, amit kaphatok, az idebent a Szentlélek hangja. A legnagyobb erőforrásunk, hogy valamit megvalósítsunk abból, amiről Jézus beszél? Az óriási lehetőségünk az, hogy megvalósítsuk azt, akik már most vagyunk. Mert Jézus azt mondja: „Ti vagytok a tanítványaim, már most. Nektek, akik engem hallgattok, már most, azt mondom, hogy a Mennyei Atya gyermekei lehettek, már most, mégpedig azért, mert az én követőim vagytok.” Amen.